

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Instituce

Air Bank a.s.
IČO 290 45 371
Evropská 2690/17
160 00 Praha 6

Zástupce

Mgr. Tomáš Sedláček
advokát
Klimentská 1207/10
110 00 Praha 1

Č. j. FA/SR/PS/30/2018 - 86

Praha 13. 10. 2020

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 27. 12. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o povinnosti poskytovat TOP3 garanci na spořicí účet ode dne 1. 1. 2017, anebo o zaplacení částky 10.000 Kč a omluvě za zrušení TOP3 garance, a o zaplacení náhrady škody ve výši 108 Kč, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

Odůvodnění:

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se v řízení před finančním arbitrem domáhá, aby finanční arbitr uložil Instituci povinnost pokračovat v poskytování TOP3 garance, protože Instituce se zavázala ji poskytovat „*napořád*“, ale Instituce ji neoprávněně zrušila, resp. snížila na 0 %, a alternativně, pokud mu Instituce TOP3 garanci neobnoví, požaduje náhradu nemajetkové újmy ve formě „symbolického odškodnění“ a omluvy za její zrušení; Navrhovatel se současně domáhá, aby mu Instituce nahradila škodu ve výši nepřipsaného (sníženého) úroku z peněžních prostředků na spořicí účet za jeden měsíc, protože v přecházejícím měsíci neprovedl 5 platebních transakcí s použitím platební karty.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 26. 11. 2011 Rámcovou smlouvu č. ■■■, kterou se Instituce zavázala pro Navrhovatele poskytovat bankovní a platební služby (dále jen „Rámcová smlouva“), že na základě Rámcové smlouvy Instituce pro Navrhovatele zřídila téhož dne spořicí účet č. ■■■ (dále jen „Spořicí účet“) a že dne 6. 8. 2012 na základě Dodatku č. 1 k Rámcové smlouvě zřídila Instituce Navrhovateli běžný účet č. ■■■ (dále jen „Běžný účet“).

Finanční arbitr nezjistil, že by se nedílnou součástí Rámcové smlouvy ke dni jejího uzavření nestaly Obchodní podmínky, v tomto případě účinné ode dne 5. 8. 2011 (dále jen „Obchodní podmínky“), Ceník, v tomto případě účinný ode dne 5. 8. 2011, a podmínky pro používání jednotlivých sjednaných služeb.

Podle § 275 zákona č. 370/2017 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platebním styku“), platí, že „*[z]ávazek ze smlouvy o platebních službách se řídí tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti, i když k uzavření smlouvy o platebních službách došlo před tímto dnem; vznik této smlouvy, jakož i práva a povinnosti z ní vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle zákona č. 284/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“

Spořicí účet a Běžný účet jsou platebními účty podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o platebním styku, protože slouží k provádění platebních transakcí podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o platebním styku, tj. ke vkladům peněžních prostředků na platební účet, výběrům peněžních prostředků z platebního účtu a převodům peněžních prostředků.

Rámcová smlouva je od 1. 1. 2014, kdy nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen občanský zákoník“), s odkazem na § 3077 odst. 1 občanského zákoníku smlouvou o účtu ve smyslu § 2662 a násl. občanského zákoníku. Rámcová smlouva je smlouvou o platebních službách ve smyslu § 127 písm. a) zákona o platebním styku, protože podle čl. „Platební styk“ bodu 1. Obchodních podmínek platí, že *„[b]ereme na sebe povinnost přijímat na běžný a spořicí účet peníze a zase z něj podle Vašeho platebního příkazu a v souladu s rámcovou smlouvou peníze vyplácet“*; to znamená, že Instituce se zavázala provádět pro Navrhovatele platební transakce ve smlouvě předem neurčené. Závazek z Rámcové smlouvy je závazek mezi uživatelem platebních služeb a poskytovatelem platebních služeb.

K provádění platebních transakcí (a tudíž také k poskytování platebních služeb) slouží platební účet, který poskytovatel platebních služeb zřizuje a vede na základě rámcové smlouvy o platebních službách. Úkony poskytovatele platebních služeb, které se platebního účtu, resp. jeho vedení bezprostředně týkají (tedy i otázka úročení peněžních prostředků na platebním účtu), mají s poskytováním platebních služeb natolik úzkou souvislost, že pokud z nich vznikne spor, je dána také příslušnost finančního arbitra o nich rozhodnout. To znamená, že vedení platebního účtu ačkoli není samo o sobě platební službou, je s poskytováním platebních služeb natolik úzce spojeno, že spor z vedení platebního účtu je sporem při poskytování platebních služeb.

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, tedy osobou oprávněnou mimo jiné poskytovat platební služby. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnil, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení poskytovatele platebních služeb, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi poskytovatelem platebních služeb a uživatelem platebních služeb při nabízení a poskytování platebních služeb ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 3 odst. 1 a 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), dána pravomoc českého soudu.

2 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že důvodem, pro který si zřídil Spořicí účet *„byla vlastnost tzv. „TOP3 garance“, kdy úroková sazba měla být vždy mezi třemi nejvyššími poskytovanými na bankovním trhu České republiky. [...] Smluvní podmínky stanovovaly výši úroku odkazem na „Přehled úrokových sazeb“ a v tomto Přehledu bylo jasně stanoveno, že TOP3 garance platí napořád.“*

Navrhovatel tvrdí, že *„[z]měny úrokové sazby, které považuji za neplatné. Jde o zrušení TOP3 garance od 1. 1. 2017, která byla slibována napořád, její součástí byl výhodný úrok bez dalších podmínek. Od 1. 1. 2017 musím pro získání alespoň nějakého úroku provést*

předcházející měsíc nejméně 5 plateb kartou. [...] Považuji změnu úroku na 0% za neplatnou [...].“

Navrhovatel potvrdil, že od Instituce obdržel výpověď „*Instituce podala výpověď doporučeným dopisem, datum doručení nevím.*“ a v této souvislosti namítá, že „*[p]roto způsob ukončení TOP3 garance (oznámení z listopadu 2016 o jejím zrušení od 1.1.2017) považuji za neplatný, jelikož odporuje smluvním podmínkám. Službu bylo nutné vypovědět jiným způsobem, například podle § 1999 OZ. Službu TOP3 garance chápu jako součást služby Spořicího účtu. Ze stejného důvodu nemohu přijmout ani výpověď závazku Rámcové smlouvy ze dne 19.2.2020, protože její výpovědí zaniká i služba TOP3 garance, která měla být poskytována nepřetržitě.*“

3 Tvrzení Instituce

Instituce nároky Navrhovatele odmítá. Instituce výslovně odmítá, že by se dopustila jakéhokoli porušení zákonných či smluvních povinností ve vztahu k Navrhovateli.

Instituce finančnímu arbitrovi sdělila, že „*[...] vypověděla rámcovou smlouvu č. ■ ze dne 26. 11. 2011 přiloženou výpovědi ze dne 19. 2. 2020*“ a současně namítla, že „*[v] návaznosti na ukončení závazku z rámcové smlouvy tak zanikl eventuální naléhavý právní zájem [...] na určení, za jakých podmínek bylo měněno úročení Spořicího účtu od uzavření rámcové smlouvy s ohledem na stanovení aktuální výše úrokové sazby na Spořicím účtu do budoucna.*“

Instituce finančnímu arbitrovi sdělila, že se rozhodla vyplatit v souvislosti se zánikem závazku z Rámcové smlouvy Navrhovateli vypořádání ve výši 50.000 Kč, které o více než pětinu překračuje maximální výši teoretického ušlého úrokového výnosu Navrhovatele na Spořicím účtu.

Instituce tvrdí, že pro vyloučení jakýchkoli pochybností provedla i v případě Běžného účtu simulaci maximálního možného úrokového výnosu Navrhovatele v případě, že by byl Běžný účet od zavedení bonusového úročení (od 1. 4. 2013) do konce trvání závazku z Rámcové smlouvy (do 30. 4. 2020) úročen úrokovou sazbou platnou ke dni zavedení bonusové úrokové sazby, tedy 1,8%, a to při trvalé aplikaci bonusového úročení (bez ohledu na provedení minimálního počtu plateb platební kartou); v takovém zcela hypotetickém případě by rozdíl maximálního úrokového výnosu po zdanění při trvalé aplikaci bonusového úročení (1,8%) a skutečně vyplaceného úrokového výnosu činil částku ve výši 2.302,95 Kč.

Instituce tvrdí a dokládá, že Navrhovatel sdělil Instituci číslo svého bankovního účtu, na který požaduje převést případný kladný zůstatek na Spořicím a Běžném účtu po zániku závazku z Rámcové smlouvy.

4 Jednání o smíru

Finanční arbitr v souladu s § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzýval v průběhu řízení účastníky řízení neúspěšně ke smírnému vyřešení sporu.

Finanční arbitr v průběhu řízení opakovaně vyzval Navrhovatele a Instituci, aby se vyjádřili k možnosti smírného řešení sporu. Instituce finančnímu arbitrovi sdělila, že dne 9. 6. 2019 učinila Navrhovateli návrh smírného řešení, což Navrhovatel finančnímu arbitrovi potvrdil, s návrhem smírného řešení však nesouhlasil.

5 Právní posouzení

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními

předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů nebo Ústavního soudu. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Finanční arbitr je podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o finančním arbitrovi příslušný k rozhodování sporu spadajícího jinak do pravomoci českých soudů, jedná-li se o spor mezi spotřebitelem a poskytovatelem platebních služeb. V řízení tak může finanční arbitr posoudit, zda ve vztahu ke spotřebiteli neporušil poskytovatel platebních služeb některou z právních povinností stanovených právními předpisy nebo sjednaných ve smlouvě. Spotřebitel se může domáhat určení neplatnosti smlouvy nebo smluvního ujednání, neplatnosti právního jednání (úkonu), např. výpovědi z právního vztahu, případně může požadovat, aby finanční arbitr poskytovateli platebních služeb uložil povinnost zaplatit mu peněžitou částku, ať už jako plnění z uzavřené smlouvy nebo jako náhradu škody.

Zákon o finančním arbitrovi neupravuje pravidla pro rozhodování o návrhu na určení nebo na plnění, proto se podle § 24 zákona o finančním arbitrovi použije úprava správního řádu, kde podle § 142 odst. 1 správního řádu platí, že *„[s]právní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.“* Podle § 142 odst. 2 správního řádu finanční arbitr nepostupuje podle § 142 odst. 1 správního řádu tehdy, jestliže *„může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.“*

Protože je rozhodnutí finančního arbitra přezkoumatelné soudem, nikoli pouze v režimu přezkumu správního rozhodnutí podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, ale i v režimu zvláštního přezkumu rozhodnutí smírčího orgánu zřízeného podle zvláštního právního předpisu podle části páté občanského soudního řádu, posuzuje finanční arbitr „nezbytnost“ určovacího návrhu analogicky „naléhavému právnímu zájmu“ k určovací žalobě ve smyslu § 80 občanského soudního řádu, který stanoví *„[u]rčení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem“.*

Finanční arbitr v této souvislosti odkazuje na závěry Nejvyššího soudu České republiky v rozhodnutí ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 23 Cdo 5054/2008, že *„[n]aléhavý právní zájem na určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je dán zejména tehdy, kdy by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Jestliže však k porušení práva již došlo, a je tedy možno žalovat na splnění povinnosti, která z porušení práva vyplývá, nemá preventivní ochrana poskytovaná jinak podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř. žádného smyslu. Proto žaloba domáhající se určení podle tohoto ustanovení nemůže být zpravidla opodstatněna tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř. Vyslovený předpoklad však nelze chápat obecně. Prokáže-li žalobce, že má právní zájem na tom, aby bylo určeno určité právo nebo právní poměr, přestože by mohl žalovat přímo na splnění povinnosti, nelze mu určovací žalobu odeprít. Za nedovolenou – při možnosti žaloby na plnění - lze považovat určovací žalobu jen tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž by vedla jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a předejde se tak žalobě o plnění), nebo jestliže žaloba na plnění neřeší a ani nemůže řešit celý obsah a*

dosah sporného právního vztahu nebo práva, je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možná také žaloba na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř.“

Předmětem sporu je tedy posouzení nároku Navrhovatele na určení, zda je Instituce ve vztahu k Navrhovateli založeného smlouvou o platebních službách povinná pokračovat ode dne 1. 1. 2017 v poskytování TOP3 garance, resp. určení, že její zrušení ode dne 1. 1. 2017, resp. snížení na 0 %, je neplatné, a zda Navrhovateli svědčí nárok na náhradu nemajetkové újmy v podobě vyplacení částky ve výši 10.000 Kč a omluvy a na náhradu majetkové újmy ve výši 108 Kč.

5.1 Rozhodná právní a smluvní úprava

Rozhodnou právní úpravou pro účely tohoto řízení jsou zákon o platebním styku jako zvláštní právní předpis upravující poskytování platebních služeb a občanský zákoník jako obecný soukromoprávní předpis.

Rozhodnou smluvní úpravu tvoří Rámcová smlouva. Finanční arbitr současně nezjistil, že by se nedílnou součástí Rámcové smlouvy ke dni jejího uzavření nestaly Obchodní podmínky, Ceník a podmínky pro používání jednotlivých sjednaných služeb.

5.2 Skutková zjištění

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že

- a) dne 26. 11. 2011 Navrhovatel a Instituce uzavřeli Rámcovou smlouvu, na základě které Instituce zřídila Navrhovateli Spořicí účet;
- b) ode dne 26. 11. 2011 do dne 4. 6. 2012 Instituce úročila zůstatek na Spořicím účtu roční úrokovou sazbou 2,5 %;
- c) ode dne 5. 6. 2012 Instituce úročila zůstatek Spořicího účtu roční úrokovou sazbou 2,7 %, když roční úrokovou sazbu 2,5 % navýšila o 0,2 % jako zaměstnaneckou prémii;
- d) dopisem ze dne 19. 2. 2020 Instituce vypověděla závazek z Rámcové smlouvy (dále jen „Výpověď“);
- e) dne 21. 2. 2020 byla Výpověď doručena Navrhovateli;
- f) dne 29. 4. 2020 Instituce připsala na Spořicí účet částku 50.000 Kč;
- g) dne 4. 5. 2020 Instituce odeslala na účet č. ■■■ částku 50.036,22 Kč s poznámkou „Zpráva pro příjemce: převod zůstatku z účtu klienta ■■■ čú: ■■■“.

5.3 Výpověď Rámcové smlouvy

Ze shromážděných podkladů finanční arbitr dovozuje, že Instituce závazek z Rámcové smlouvy vypověděla ke dni 30. 4. 2020.

Podle § 154 odst. 1 zákona o platebním styku platí, že „[p]oskytovatel může závazek z rámcové smlouvy uzavřené na dobu neurčitou vypovědět pouze tehdy, jestliže to bylo dohodnuto. [...]“

Finanční arbitr zjistil, že v kapitole „Zánik bankovních služeb a rámcové smlouvy“, konkrétně v bodu 13. Obchodních podmínek si Navrhovatel a Instituce sjednali, že „My můžeme rámcovou smlouvu, a s tím i všechny bankovní služby vypovědět kdykoli, a to i bez udání důvodů. Také můžeme takto vypovědět i jednotlivou bankovní službu. Pokud se nedohodneme jinak, je výpověď účinná poslední den druhého kalendářního měsíce po měsíci, ve kterém Vám byla výpověď doručena.“

Instituce finančnímu arbitrovi doložila, že Výpověď doručila Navrhovateli dne 21. 2. 2020. Finanční arbitr současně nezjistil, že by Navrhovatel rozporoval, že by Výpověď neobdržel.

Finanční arbitr tak ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení dovozuje, že Instituce v souladu s § 154 odst. 1 zákona o platebním styku ve spojení bodem 13. kapitoly „Zánik bankovních služeb a rámcové smlouvy“ Obchodních podmínek platně

a účinně vypověděla závazek z Rámcové smlouvy a že výpovědní doba na základě Výpovědi uplynula dne 30. 4. 2020.

Zákon o platebním styku neobsahuje úpravu vypořádání závazku z rámcové smlouvy o platebních službách po jeho zániku, proto se použije obecná právní úprava účtu v občanském zákoníku.

Podle § 2668 občanského zákoníku v této souvislosti platí, že *„[z]anikne-li závazek, vypořádá ten, kdo vede účet, bez zbytečného odkladu pohledávky a dluhy týkající se účtu, zejména provede převody peněžních prostředků z účtu uskutečněné prostřednictvím platebních prostředků a šeků použitých do dne zániku závazku, účet zruší a zůstatek peněžních prostředků vyplatí majiteli účtu.“*

K řádnému vypořádání závazku z Rámcové smlouvy byla tedy Instituce povinna bez zbytečného odkladu po zániku závazku z Rámcové smlouvy, tedy bez zbytečného odkladu po uplynutí výpovědní doby. Nárok na řádné vypořádání Spořicího účtu odpovídá nároku na vyplacení zůstatku peněžních prostředků na tomto účtu, jehož výše odpovídá správnému vedení tohoto účtu (tedy i správnému úročení peněžních prostředků na tomto účtu) po celou dobu trvání Rámcové smlouvy.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Instituce Navrhovateli dne 29. 4. 2020 připsala na Spořicí účet částku 50.000 Kč.

Při posouzení správnosti vypořádání právního vztahu z Rámcové smlouvy finanční arbitr vyšel z ujednání, že *„[v]ýše úrokové sazby je uvedena v přehledu úrokových sazeb, aktuálně platném ke dni účinnosti rámcové smlouvy.“*, v tomto případě Přehledu úrokových sazeb účinném ode dne 21. 11. 2011 (dále jen „Přehled úrokových sazeb“). Podle Přehledu úrokových sazeb platí, že *„[s]pořicí účet v korunách“* je úročen *„[r]oční úrokovou sazbou“* 2,50 % označenou jako *„TOP3 garance“*.

Z Přehledů úrokových sazeb, které Instituce finančnímu arbitrovi předložila za celé období trvání závazku z Rámcové smlouvy, finanční arbitr zjistil, že Instituce v průběhu trvání závazku z Rámcové smlouvy úrokovou sazbu na Spořicím účtu pouze snižovala, tedy že roční úroková sazba 2,5 % byla nejvyšší sazbou, kterou Instituce peněžní prostředky na Spořicím účtu úročila; v případě Navrhovatele pak od 5. 6. 2012 byla roční úroková sazba 2,5 % navýšena o zaměstnaneckou prémii 0,2 %.

Finanční arbitr pro účely kontroly výše vypořádání právního vztahu z Rámcové smlouvy simuloval vedení Spořicího účtu tak, jako kdyby Instituce po celou dobu vedení Spořicího účtu úročila peněžní prostředky roční úrokovou sazbou 2,5 %, resp. od 5. 6. 2012 roční úrokovou sazbou 2,7 %, a zjistil, že v takovém případě by Navrhovatel získal na úrocích na Spořicím účtu částku 96.288,48 Kč před zdaněním. Rozdíl mezi skutečně obdrženým úrokem na Spořicím účtu (částkou 50.434,98 Kč před zdaněním) a úrokem při roční úrokové sazbě 2,5 %, resp. od 5. 6. 2012 roční úrokové sazbě 2,7 %, tak činí částku 45.853,50 Kč před zdaněním a částku 38.975,48 Kč po zdanění.

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce nevyplatila Navrhovateli částku, jako by po celou dobu trvání závazku z Rámcové smlouvy Spořicí účet, resp. peněžní prostředky na něm úročila roční úrokovou sazbou 2,5 %, resp. ode dne 5. 6. 2012 roční úrokovou sazbou 2,7 %, tedy podle nejlepších podmínek.

Protože Instituce vypořádala Spořicí účet tak, jako by ho úročila za podmínek, které si s Navrhovatelem sjednala při uzavření Rámcové smlouvy, a tyto podmínky byly pro Navrhovatele po dobu trvání závazku z Rámcové smlouvy nejpříznivější (resp. v žádné z později tvrzených změn Rámcové smlouvy Instituce nenavrhovala příznivější podmínky úročení Spořicího účtu), nezabýval se finanční arbitr z důvodu procesní ekonomie a hospodárnosti řízení platností těchto tvrzených změn.

Předpokladem úročení peněžních prostředků na Spořicí účet je existence tohoto účtu, tedy po jeho zániku nemá Instituce povinnost Spořicí účet úročit, a proto nemá Navrhovatel ani právní zájem na určení, že je Instituce povinná pokračovat v poskytování TOP3 garance.

Protože závazek z Rámcové smlouvy výpovědí zanikl a Instituce Navrhovateli v rámci vypořádání vyplatila částku, která převyšuje nároky Navrhovatele, které mu mohly za dobu trvání závazku z Rámcové smlouvy vzniknout, má finanční arbitr za to, že odpadl předmět sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, resp. nemůže Navrhovateli přiznat žádné plnění.

Protože právní vztah z Rámcové smlouvy zanikl výpovědí a vypořádáním právního vztahu smluvní strany nejsou z Rámcové smlouvy navzájem zavázány, má finanční arbitr za to, že není dán právní zájem Navrhovatele na tom, aby finanční arbitr určil, zda byla Instituce povinná ode dne 1. 1. 2017 poskytovat Navrhovateli TOP3 garanci.

6 K výroku nálezu

Navrhovatel nemá naléhavý právní zájem na určení, zda je Instituce povinná pokračovat v poskytování TOP3 garance, ani na určení, zda Instituce zrušila TOP3 garanci s účinností ode dne 1. 1. 2017, resp. snížila na 0 % platně, protože závazek z Rámcové smlouvy zanikl výpovědí a Instituce jej řádně vypořádala.

Protože Instituce vypořádala řádně Spořicí účet, resp. plnila dobrovolně tak, jako by Spořicí účet, resp. peněžní prostředky na něm, po celou dobu trvání závazku z Rámcové smlouvy úročila za nejpříznivějších podmínek, nesevřel Navrhovateli nárok na žádné plnění, které by mu mohl finanční arbitr v tomto řízení přiznat.

Primárním cílem finančního arbitra je tam, kde je spotřebitel v právu, přivést strany sporu ke smírnému řešení sporu tak, aby se spotřebitel nemusel obracet na soud a nemusel hradit náklady soudního řízení, protože řízení před finančním arbitrem je bezplatné a nevyžaduje se, aby byl spotřebitel právně zastoupen (náklady právního zastoupení se v řízení před finančním arbitrem nepřiznávají).

Finanční arbitr proto musí posoudit spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu. Pokud se nepodaří vyřešit spor smírně, vydá finanční arbitr rozhodnutí, které může strana sporu, která s ním nebude souhlasit napadnout u soudu. Rozhodnutí finančního arbitra, kterým by neodůvodněně upřednostnil některou stranu sporu, by soud musel zrušit a velmi pravděpodobně neúspěšné straně sporu uložil náhradu nákladů soudního řízení.

Řízení před soudem o nahrazení rozhodnutí finančního arbitra je řízením soudním, ve kterém vystupují jako žalobce a žalovaný spotřebitel a finanční instituce, nikoli finanční arbitr. Kdyby finanční arbitr Navrhovateli přisvědčil, aniž pro to měl oporu v právních předpisech, vystavil by Navrhovatele soudnímu přezkumu rozhodnutí finančního arbitra.

Pokud by soud dal za pravdu Instituci, rozsudkem by nahradil rozhodnutí finančního arbitra a Navrhovateli by s největší pravděpodobností uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení (zpravidla soudní poplatky a náklady právního zastoupení protistrany), protože platí, že v soudním řízení má účastník řízení, který má ve sporu úspěch, zpravidla právo na náhradu nákladů řízení od účastníka, který spor prohrál.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

Poučení:

Proti tomuto nálezu lze podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi do 15 dnů od jeho doručení podat písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi. Práva podat námitky se lze vzdát. Včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se

Navrhovatel – do vlastních rukou na adresu ■

Instituce – datová schránka zástupce eyvgfch

